

VIERING VAN WOORD, GEBED EN COMMUNIE:

DERDE WEEK VAN DE VEERTIGDAGENTIJD – 23 maart 2014

BEGROETING

*Gegroet ieder die meetrekt
deze veertig dagen naar Pasen toe.
Gezegend de Aanwezige, de Barmhartige,
die ons bij name kent.
In de naam van de Vader, de Zoon
en de heilige Geest..*

Welkom u en jij - dat we welkom zijn bij elkaar, ieder naar eigen aard, eigen kunnen of niet meer kunnen - ieder met de eigen verlangens, vreugde, pijn, herinneringen.
Welkom zoals je bent. Zo zijn we gezegend. We willen vieren wat ons bezielt en in beweging houdt, waarin we geloven en vertrouwen.
Dat we het goed mogen hebben, dit uur van samenzijn.
Dat wensen we elkaar toe.

GEBED

*Eeuwige Onuitsprekelijke.
laat uw stem horen hier in ons midden
en ga met ons de weg van veertig dagen.
Laat van U horen, Gij die ons leven doet
en bevrijdende taal spreekt,
Gij die U ooit hebt verbonden
aan mensen als bron van levend water.*

Amen

INLEIDING OP DE LEZINGEN

Bij de bron van Jacob - de ontmoetingsplaats bij uitstek - raakt Jezus van Nazareth in gesprek met een Samaritaanse vrouw. Zij herkent Hem als de bron van levend water, die alle dorst zal lessen. En het loopt uit op een ware ontmoeting.

OVERWEGING

Het evangelie geeft vandaag een onsterfelijk verhaal, én een echt Johannesverhaal. Op de rand van een put, op het heetst van de dag gaat Jezus een gesprek aan met een Samaritaanse vrouw: iemand die in de gangbare mening van Jezus' volksgenoten in die tijd twee keer niets voorstelde: een vrouw en dan ook nog zo'n ketterse Samaritaanse. Maar juist aan haar als eerste geeft Hij zich te kennen. De verschillende lagen en betekenissen lopen dwars door elkaar heen: geest en waarheid, drinkwater en levend water, menselijkheid en humor.

Het gebeurt allemaal bij de bron - de waterbron - dé sociale ontmoetingsplaats in die dagen. Daar praat men elkaar bij, geeft advies en wisselt het laatste nieuws uit. Geliefden vinden elkaar bij de bron en vaak groeit daar iets heel moois uit. Veel van Israëls oude verhalen spelen bij de waterbron en de ontmoeting van Jezus van Nazareth met de Samaritaanse vrouw ligt in het verlengde van deze oude verhalen. Ze heeft geen naam - deze vrouw bij de bron - tenminste, ze wordt niet bij name genoemd. Ze komt uit Samaria en gaat op het heetst van de dag alléén naar de bron. Niet samen met de andere vrouwen. Waarom? Dat wordt niet vermeld. Ze is er en daar gaat het om.

Bij de historische Jacobsbron vindt ze Jezus van Nazareth - ook alleen - en bekaf van de lange tocht. Tot zover past het allemaal nog wel in de kaders. Maar daarna gaat het echt helemaal mis! Jezus vraagt een vrouw om water, want hij heeft dorst. Maar het is helemaal niet fatsoenlijk dat een Joodse man een vrouw in het openbaar aanspreekt en zéker geen Samaritaanse vrouw. Zij is zich wel degelijk bewust van de ongewone situatie, maar Jezus zit er niet mee en dan vindt zij het eigenlijk ook wel spannend. "Geef mij wat te drinken?" vraagt Jezus en onmiddellijk ontspint zich een pittige bijbelse discussie, waarin de diepste lagen worden aangeboord. Het gaat over de tempel van Jerusalem en de berg van de Samaritanen, waar de Eeuwige aanbeden moet worden in geest en waarheid. Het wordt de Samaritaanse vrouw snel duidelijk, dat de *plaats* waar de Eeuwige wordt aanbeden niet belangrijk is, maar de vraag naar zijn sporen in de tijd en in de geschiedenis. En als ze dan zegt: "Ik weet dat de Messias zal komen," is er geen sprake van langs elkaar heenpraten, maar een zuiver verstaan van de bijbelse boodschap: De Messias komt. "Dat ben ik!" zegt Jezus - en dat rijmt op de Godsnaam: "Ik ben die ben!" Ze hebben het wél ergens over, daar bij die bron. Heel het bevrijdende verhaal van God met mensen wordt opgeroepen: nieuw leven, nieuwe toekomst voor mensen zonder toekomst.

Zo op het eerste gezicht lijkt er van alles mis te zijn met die Samaritaanse vrouw: fout geloof, foute relaties. Maar ze voelt zuiver en van harte, dat Jezus de ware Jacob is, iemand aan wie je je hart wil geven. Samen ontdekken ze het levend water, een andere betekenis voor honger en dorst. In de commentaren op dit stukje Johannes-evangelie worden heel wat woorden vuil gemaakt aan de relaties van deze Samaritaanse vrouw. Ze heeft geen (één) man, maar ze heeft er vijf gehad...zoiets!

Jezus maakt zich er absoluut niet druk om en zelf lijdt ze er ook niet onder. Trouwens, hebben wij wel enig idee hoe de cultuur en de gewoonten waren in Samaria, destijds? Eeuwen zijn verlopen sinds de Samaritanen vreemdelingen werden in het Joodse land. Dan zou je elkaar eigenlijk toch weer eens opnieuw in de ogen moeten zien. Zoek een gezamenlijke bron, die van Jacob bijvoorbeeld. Je drinkt er allebei uit. Je leeft vanuit verschillende tradities, met verschillende rituelen en vaak dezelfde verhalen: Joden en Samaritanen, Moslims en Christenen, Protestanten en Katholieken. Maar het is hetzelfde levende water.

Er is niets mis mee om je te laten aanspreken door iemand uit een andere cultuur. Dan moet je jezelf weer afvragen:

"Wat geloof ik eigenlijk? En hoe geef ik daar vorm aan?"

Hoe ga ik om met goed en kwaad?"

Daarover is bij de bushalte aan de Veurseweg in Voorschoten een verhaal tegen de afvalbak geplakt. Het zit er al een tijd en iedere keer treft het me weer.

Een oude Indiaan vertelt, dat er in zijn binnenste twee wolven met elkaar vechten. De een heet: woede, jaloezie, afgunst, wrok, superioriteit, angst. De ander heet: vreugde, vrede, hoop, mildheid, compassie, waarheid en vertrouwen.

"Welke wolf zal er gaan winnen?" vragen de omstanders.

En dan zegt hij: "Het is de wolf die ik voeding geef."

VOORBEDEN

GIJ DIE BARMHARTIG ZIJT, WIL NAAR ONS HOREN:

- Voor hen, die Gods woord van binnenuit beleven, die hun leven wijden aan anderen, en daar soms hun hart aan verwonden.
- Voor hen die in crisis zijn, die een hoge prijs moeten betalen aan het leven – dat ze het uithouden, omdat de Eeuwige over hen waakt.
- Voor de pasgeborenen om woorden van waarde - voor onze zieken en voor hen die voor ze zorgen, voor de gestorvenen om leven in het licht

Voor al die mensen, die in ons hart zijn en die geschreven staan in de palm van uw hand.

Baptiste Tuin o.p.